

lige Udvalg, som fra dette Things Side have været nebsatte. Det maa saaledes indrømmes, at naar der tidligere i forskjellige Paragrafer angaaende Sundlodserierne stod, at Ordningen forblev foreløbig, som den var, indtil det bestemtes anderledes af Ministeriet, var det maaste nok en vel stor Myndighed at lægge i Ministeriets Hænder, og da der navnlig ikke er nogen særlig Grund til at antage, at der skulde være noget Onste om snart at gjøre nogen Forandring i denne Ordning, er den Bestemmelse falden bort, hvilket for Exempel gjælder med Hensyn til § 8, hvor der staar: ved Sundlodserierne forbliver det ved den hidtil gjældende Ordning, hvorefter der er Fastlodser, Reservereløser og Extralodser. Deraf følger altsaa, at naar man vil have en anden Ordning, maa det ske ved Lov. Saaledes er det ogsaa med en anden Paragraf, hvis Numer jeg ikke erindrer, men hvor der er Tale om Indretningen af Pensioneringen ved Sundlodserierne, idet det bestemmes, at der kun kan ske Forandring deri efter Indstilling fra Lodsriet. Men naar der dog fremdeles endnu paa mange Steder staar, at det er Ministeriet, der skal afgjøre visse Enkeltheder, skriver dette sig ingenlunde fra Ønsket om derved at give Ministeriet en særdeles stor Myndighed, men det var, fordi Forholdene ere saa overordentlig forskjellige i de forskjellige Lodsrier, at det vilde være meget vanskeligt at give ganske almindelige Lovregler derfor, lige som det kan være nødvendigt paa mange Punkter at foretage mindre Endringer, som det vilde være aldeles urimeligt at gaa til Lovgivningsmagten om. Det ærede Medlem nævnte ogsaa, at der i Almindelighed burde forbeholdes Lodsjerne en Indstillingsret. Saaledes i sin Almindelighed kan jeg ikke gaa ind derpaa, men derimod kan jeg meddele, hvad der vel igrødt er det ærede Medlem bekendt, at det er almindelig Praxis i alle Sager, der angaa Lodsernes pekuniære Stilling, foruden ogsaa i adskillige andre Anliggender, at Intet foretages, uden at Lodsriet har været hørt, hvilket ikke indskrænktes alene til at høre Lodsolbermanden eller Inspektøren ved Sundlodserierne. En Bestemmelse om, at dette i Almindelighed skulde finde Sted, vil dog næppe kunne gives, idet der er Lodsrier, som kun bestaa af een Mand eller to og ere paa en saadan Fod, at der ikke kan være Tale om at faae Indstillinger fra dem eller høre deres Udtalelser; det er nødvendigt i disse Forhold, at Ministeriet bevarer en ikke ringe Myndighed. Der er jo to forskjellige Klasser, hvis Farv det er nødvendigt her at paase, nemlig ikke alene Lodsernes, men ogsaa de Søfarendes, og det gaar ikke an at glemme de Sidstes Interesse over de Førstes. Medens dette heller ikke kan antages at finde Sted, fordi man hører Lodsrierne, naar Ministeriet dog har Afgjørelsen i sin Haand, vilde det stille sig ganske anderledes, naar Lodsrierne havde den afgjørende

Bestlutning i Sager, der laa dem og de Søfarende imellem. Der er endnu en Ting, jeg vil nævne, som ogsaa det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds pegede paa, nemlig Hensynet til Priskepengenes Ophævelse. Med Hensyn til Priskepengenes Ophævelse i de Farvande, der kunne betegnes som Gjennemfartsfarvande, er jeg aldeles bestemt af den Anskuelse, at det bør ske saa hurtigt som muligt. Jeg har indført en bestemt Tidsgrense af 5 Aar, men det er ikke dermed Meningen, at det just skulde være 5 Aar alle Regne; det er blot, fordi der dog paa enkelte Steder kunde være Vanskeligheder, som det kunde tage længere Tid at bortrydde. Jeg skal forøvrigt komme tilbage til, at der ved en saa pludselig Ophævelse af Priskepengene er den Ulempe, at idet Lodsjerne gives Erstatning for et længere Maremaal, vil i Grunden alle de Lodsfer, i hvis Farvande der har været svaret Priskepenge, i den Tid komme paa fast Gage, og det er naturligt, at der derved mistes en temmelig væsentlig Spore til, at de tilbørlig skulle anstrenge sig. Paa den anden Side er Fordringen om Lettelse, navnlig fra den mindre Skibsart, paa alle Maader saa stærk, at jeg har ment, at man burde bortse fra den Ulempe, som jeg tidligere nævnte og saa hurtig som mulig faae Priskepengene afløste i disse Gjennemfartsfarvande. De øvrige Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde, ere af mindre Omfang og ville vistnok lettere komme til Forhandling i et eventuelt Udvalg. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) fremsatte ikke bestemte Udtalelser, men henviste til sit tidligere Fordrag, som jeg har liggende her for mig, og som jeg ogsaa for nylig har læst igjennem, men jeg erindrer ikke saa nøie de enkelte Ting, der staa deri, saa det vil vel ogsaa bedst senere kunne komme til Forhandling.

Paulsen: Jeg har bedet om Ordet særlig for at imødegaa de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (G. Petersen). Han yttrede, at der undertiden, naar et Skib laa til Ankers paa en Rhed og heise Lodsflag for at faae et Brev i Land eller af anden Grund ønskede Kommunikation med Land, kunde det være Gjenstand for Opdrækkeri. Jeg tror ikke, det ærede Medlem her har forstaaet § 37, som han henviste til, aldeles nøiagtig. Netop denne Paragraf imødegaaer Opdrækkeriet, idet der i de forskjellige Tilfælde, enten Skibet er under Seil eller ligger til Ankers eller endelig ligger ved Land, er fastsat en ganske bestemt Regel for, hvor meget Lodsjerne kunne forlange i Betaling. Jeg har i det Hele en Del Indvendinger at gjøre mod denne Lodslov, men samtidig med, at jeg udtaler dette, tror jeg det maa skrive sig en Del fra, at der har været altfor mange Gange forhandlet om den, og at den nu foreligger i en saadan Form, at jeg tror den maa saa